

РЕШЕНИЕ

№ 7172

гр. София, 20.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 23.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Вяра Русева

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на
прокурора Димитров, като разгледа дело номер **6086** по описа за **2012**
година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

С решение № 6 от 27.04.2012 г. по НАХД № 485/2011 г., Софийски районен съд, НО,
12 състав е потвърдил наказателно постановление № 23 - 2301324/27.10.2010 г.,
издадено от инж. Г. Димитров М. – Директор на Дирекция „Инспекция по труда” – С.,
с което на [фирма], на осн. чл. 416, ал. 5 от КТ във вр.с чл. 414, ал. 3 от КТ е
наложено административно наказание “имуществена санкция” в размер на 2 500 (две
хиляди и петстотин) лева за нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ.

Срещу така постановеното решение е постъпила жалба от [фирма], с която се моли
атакуваното съдебно решение да бъде отменено. В жалбата е посочено, че при
разглеждане на делото въззивният съд е допуснал съществено нарушение на
процесуалните правила, с оглед на кредитирането на свидетелските показания.
Навеждат се доводи, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно, поради
допуснати процесуални нарушения на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, както и за нарушение
на материалния закон. Излагат се съображения, че неправилно СРС е приел, че не са
налице предпоставките на чл. 415в от КТ и не отговаря на изискванията за прилагане
на нормата на чл. 28 от ЗАНН.

В съдебно заседание касаторът редовно призован се представлява от адв. Х.. По
същество моли жалбата да бъде уважена по изложените в нея съображения, да се
постанови решение, с което да се отмени обжалвания съдебен акт и вместо него се

постанови друг, с който да се отмени НП предмет на въззивната проверка.

Ответникът по касационната жалба - Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С. чрез процесуалния ѝ представител адв. С. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена, а обжалвания съдебен акт – потвърден.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата по същество за неоснователна, а оспорваното решение на СРС за правилно и законосъобразно.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна. Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 23-2301324 от 27.10.2010 г. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

За да постанови решението си, районният съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с преписката във връзка с наказателното постановление, както и показанията на свидетелите: инж. Ж. П. /актосъставител/ и К. /свидетел по установяване на нарушението и по съставяне на акта/.

Съдът е кредитирал всички събрани доказателства, като е отчетел, че те са логични, последователни и безпротиворечиви.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

На 10.09.2010 г., е извършена проверка от служители на Дирекция „Инспекция по труда” – С. за спазване на трудовото законодателство в обект – автосервиз, намиращ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма]. За извършената проверка е съставен протокол в присъствието на управителя, като за отстраняване на констатираните нарушения са дадени задължителни предписания. В протокола за извършена проверка, е констатирано, че е допуснат до работа лицето И. Г. Г. да осъществява дейности в проверения обект, без да му е предоставено копие от уведомлението по чл. 62, ал. 4, заверено от ТД на НАП.

В следствие на проверката са съставени в съответствие на изискванията на ЗАНН, АУАН № 23-2301324 от 28.06.2010 г. и НП № 23-2301324 от 27.10.2010 г. за нарушение на чл. 63, ал. 2, от КТ.

Въз основа на установените факти, въззивният съд е направил извод, че НП е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия. Приел е, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН.

При тази фактическа обстановка настоящият състав споделя изцяло констатациите на СРС, че е осъществен състава на административно нарушение, за което правилно е наложено административно наказание.

Правилно от страна на Софийски районен съд е прието, че отговорност по чл. 414, ал. 1 от КТ, носи работодателят или съответното длъжностно лице. При реализиране на отговорността на [фирма], същата е станала в качеството му на „работодател”, по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ.

Съгласно чл. 63, ал. 2 от КТ, работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1 от същия член, включващи трудовия договор и уведомлението до съответното ТД на НАП.

Правилно Софийски районен съд е приел че към датата на извършване на проверката

10.09.2010 г., около 11.00 часа, лицето И. Г. Г. е престира работна сила и всъщност сключването на трудовия договор е станало след проверката. Това се потвърждава както от събраните по делото писмени доказателства – декларация от Г., така и от приложената справка за приети и отхвърлени уведомления от 13.09.2010 г., с час 11.43, т.е. едва след приключване на проверката. В тази връзка, правилно е констатирано, че лицето е работило без да му е връчено уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ.

Неоснователни са и доводите на касатора за наличието на маловажен случай, като СРС е изложил подробни мотиви в тази насока, които настоящата касационна инстанция намира за правилни и законосъобразни. Съгласно разпоредбата на чл. 415в от КТ изрично законодателят е изключил приложението на чл. 28 от ЗАНН по отношение на нарушенията по чл. 63, ал. 2 от КТ и съдът не притежава правомощия да приложи института на маловажен случай по чл. 28 от ЗАНН.

Видно от всички доказателства по делото СРС правилно е преценил, че е изпълнен състава на административно нарушение по чл. 414, ал. 3 от КТ, според който работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение.

Настоящата касационна инстанция намира за правилен доводът на СРС за налагане на имуществена санкция в минимален размер като правилно е изменил наказателното постановление в частта му относно размера на наложената санкция, като е определил минималния предвиден такъв – 1500 лв. Така определената санкция е справедлива и съответна на извършеното нарушение, и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в чл. 12 от ЗАНН, и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред.

При така установеното, както и след проверка по чл. 218, ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ относно валидността, допустимостта и съответствието на въззивното решение с материалния закон, касационният съд намира, че обжалваното решение, е законосъобразно, издадено по отношение на акт, който подлежи на съдебно обжалване, във въззивния процес са събрани и валидно приобщени, както и съответно обсъдени всички относими доказателства към предмета на правния спор, поради което обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - VI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 6 от 27.04.2012 г. по НАХД № 485/2011 г., на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 12 - ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: